

Christine Schurmans

Aan de leden van de algemene
vergadering van het Hof van Cassatie
Strikt persoonlijk en vertrouwelijk
Justitiepaleis
Poelaertplein
1000 BRUSSEL

Boechout, 24 januari 2009.

Betreft: De nota van het Hof van Cassatie van 19 december 2008

Hooggeachte leden van de algemene vergadering van het Hof van Cassatie,

Met deze brief reageer ik op de nota van Uw Hof dd. 19 december 2008, ondertekend door eerste voorzitter Ghislain Londers en die op die dag in het Parlement werd verspreid.

1. Ik gaf er de voorkeur aan om met wat afstand in de tijd naar u toe te reageren op de nota van het Hof van Cassatie van 19 december 2008 teneinde met voldoende sereniteit standpunt in te nemen omtrent de inhoud van de nota van Uw Hof, alsook om na bijkomend studiewerk kennis te nemen van de mogelijke rechtsgronden en rechtsgevolgen van die nota.

Tevergeefs heb ik naar precedentes en rechtsgronden gezocht die het in onze rechtsorde mogelijk maken dat de meest fundamentele rechten en vrijheden waarover een burger –en a fortiori een magistraat en dus collega- beschikt, zoals de eerbied voor de rechten van verdediging, de eerbied voor de tegenspraak en het vermoeden van onschuld, met een mediagenieke pennentrek, zoals hier is gebeurd, terzijde worden geschoven.

De verontwaardiging van collega-magistraten –zelfs van collega's die ik niet persoonlijk ken- en van talrijke medewerkers van het gerecht, maakt dat ik u aanschrijf teneinde uw bijzondere aandacht voor de eerbiediging van de rechten van magistraten te vragen.

2. Ik ben raadsheer in het hof van beroep te Brussel, zetel in de 18de kamer bij het hof van beroep te Brussel. Ik ben sedert het losbarsten van de zgn. Fortis-gate publiekelijk verguisd en vernederd en door de nota op 19 december 2008 verspreid door eerste voorzitter Ghislain Londers ook –zonder verweer- veroordeeld onder gezag van Uw Hof.

In de nota wordt voor waar gehouden dat ik vertrouwelijke informatie uit het beraad in de zgn. Fortis-zaak heb gelekt, dat ik aldus een strafrechtelijk gesanctioneerd feit heb gepleegd en dat mijn handelswijze het gevolg was van het feit dat ik mij niet bij het resultaat van het beraad wenste neer te leggen.

Het hoogste rechtscollege van het land, onder de handtekening van haar eerste voorzitter en op brieftoep van Uw Hof, heeft mij derhalve berecht, door feiten *erga omnes* voor waar te verspreiden,

door daaraan een juridische kwalificatie in de strafrechtelijke zin van het woord te geven en door motieven voor mijn beweerd gedrag aan te reiken.

In tegenstelling tot anderen die hun houding publiekelijk en anticipatief pogen te verantwoorden, onthoud ik mij –althans hier- van elke commentaar omtrent de feiten die zich daadwerkelijk in de zgn. Fortis-zaak hebben afgespeeld en die –eens bekend- een totaal ander licht over deze zaak zullen doen schijnen.

Wel kan ik u reeds verklaren dat de chronologie die in de litigieuze nota voor waar werd verspreid manifest onjuist is en dat die onjuistheid niet zou voorliggen indien men zich de meest elementaire moeite zou hebben getroost, alvorens omtrent mijn beweerd handelen feiten voor waar te houden en aldus te verspreiden, met mij contact te zoeken. Een telefonische poging van mijn raadsman P. Hofströssler om mijn beschikbaarheid aan eerste voorzitter Ghislain Londers te bevestigen werd op 19 december 2008 's ochtends –ruim voor het verspreiden van de gewraakte nota- via het secretariaat van de eerste voorzitter vastberaden afgeblokt met de mededeling dat eerste voorzitter Ghislain Londers mijn raadsman niet te woord kon staan. De benaarding van mijn publieke veroordeling werd blijkbaar geacht belangrijker te zijn of een hoger belang te dienen.

In § 4.1 van voormelde nota van het Hof van Cassatie schrijft eerste voorzitter Ghislain Londers: “[o]p vrijdag 12 december had ik in het begin van de voormiddag een onderhoud plaats met eerste voorzitter Guy Delvoie die mij op de hoogte bracht van de ontwikkelingen in de Fortis-zaak, meer bepaald de weigering van raadsheer Schurmans om het arrest te tekenen, *haar daaropvolgende afwezigheid wegens ziekte aangekondigd tot 22 december en de neerlegging, de dag voordien, van een verzoekschrift tot heropening van de debatten*”.

Zo eerste voorzitter Ghislain Londers deze informatie inderdaad put uit een onderhoud met eerste voorzitter Guy Delvoie, dan heeft eerste voorzitter Guy Delvoie eerste voorzitter Ghislain Londers verkeerd geïnformeerd en volgde geen enkele feitelijke controle, laat staan tegenspraak. Immers, reeds op 10 december 2008, na een emotionele en fysieke belaging op het justitiepaleis waarvan ik eerste voorzitter Guy Delvoie die dag had ingelicht, heeft mijn geneesheer mij tot 22 december 2008 arbeidsongeschikt verklaard en werd eerste voorzitter Guy Delvoie daarvan onmiddellijk verwittigd.

Mijn arbeidsongeschiktheid ving dus niet aan nadat ik weigerde het arrest te tekenen zoals eerste voorzitter Guy Delvoie zou hebben beweerd aan eerste voorzitter Ghislain Londers en deze laatste blindelings voor waar aannam, maar reeds vóór die weigering: het doktersattest dateert van 10 december 2008 terwijl de weigering dateert van 12 december 2008.

Daarenboven is de weigering om het arrest te tekenen enkel en alleen ingegeven door het feit dat op het ogenblik dat mijn handtekening werd geëist (12 december 2008 en daarenboven in een volstrekt misleidende poging waarover ik mij ten gepaste tijde zal uitspreken), reeds een verzoekschrift tot heropening der debatten was ingediend en derhalve slechts een arrest kon worden uitgesproken (en a fortiori kon worden ondertekend) na beraad over dat processuele initiatief. Tot dgl. beraad was ik, o.m. ingevolge ziekte sedert 10 december 2008 niet in staat. Daarenboven was ingevolge onrechtmatig handelen waarvan ik in deze zaak het slachtoffer werd en waarover ik hier niet uitwijk, behoudens het feit dat ik eerste voorzitter Guy Delvoie daarvan op 10 december 2008 als korpsoverste inlichtte, elke verdere samenwerking met Kamervoorzitter Blondeel onherroepelijk onmogelijk. Zo de informatie

vermeld in de nota van het Hof van Cassatie effectief van eerste voorzitter Guy Delvoie komt –feit waaraan niet kan worden getwijfeld nu Uw Hof het voor waar heeft aanvaard-, werd de werkelijkheid geweld aangedaan, terwijl de werkelijkheid eenvoudigweg kon worden achterhaald.

3. Door de gevolgde werkwijze –die naar mijn opzoekingen in onze rechtsgeschiedenis zonder voorgaande is- heeft het hoogste rechtscollege van ons land in de nota van 19 december 2008 niet enkel de feiten verkeerd weergegeven en voor waar aangenomen (wat onomstotelijk vaststaat), doch daaraan ook juridische gevolgen verbonden, wat met een –weliswaar eenzijdige- rechterlijke veroordeling gelijkstaat.

Omdat het hoogste rechtscollege van de rechterlijke orde –waarvan u de algemene vergadering vormt- in onze rechtsorde de hoogste rechtsmacht is die zich in tuchtaangelegenheden lastens magistraten van de rechterlijke orde zal moeten uitspreken en omdat Uw rechtscollege ook het hoogste rechtscollege is dat zich uiteindelijk in een mogelijke strafzaak (door of lastens mij geïnitieerd), dan wel in een aansprakelijkheidsgeschil dat ik mogelijk zou kunnen aanspannen, zal moeten uitspreken, ontdoet de handeling van Uw Hof van 19 december 2008 mij van de bescherming van de fundamentele rechten die de grondwet en het EVRM mij zouden moeten verlenen. Nu Uw Hof zich reeds heeft uitgesproken en mij heeft veroordeeld kan een latere tussenkomst van Uw Hof nooit nog met de vereiste schijn van onafhankelijkheid en onpartijdigheid gebeuren, terwijl ik, omdat de gewraakte nota namens het hoogste rechtscollege van onze rechtsorde werd verspreid, tegen het optreden van de magistraten van dat hoogste rechtscollege, of tegen het optreden van het hoogste rechtscollege zelf, over geen enkel daadwerkelijk verhaal beschik.

De nota van Uw Hof dd. 19 december 2008 heeft mij publiekelijk vernederd, zonder tegenspraak veroordeeld en rechteloos verklaard.

Met deze brief wou ik u van wat voorafgaat op de hoogte brengen en hoop ik dat u er op zal toezien dat na mij nooit nog een magistraat zal worden behandeld op de wijze die mij te beurt viel en die een rechtsstaat onwaardig is.

Met de meeste hoogachting,

A handwritten signature in black ink that reads "C. Schurmans" followed by a long horizontal stroke ending in an arrowhead pointing to the right.

Christine Schurmans